

## Arrest

nr. 181 922 van 7 februari 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ADELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1992 geboren in Karrade, Bagdad. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine. U groeide op in de wijk Karrade. U ging tot het derde middelbaar naar school. U deed verschillende soorten jobs. Zo werkte u in de groentemarkt, in de refter van de universiteit en u had een kioskje waar u eten en yoghurt verkocht. Uw moeder raakte gedeeltelijk verlamd in 2002. Uw vader overleed in 2004 aan een hartaandoening. In 2009 ging uw broer Taysier aan het werk als onderhoudsmedewerker voor het Amerikaanse bedrijf Sallyport. In 2011 trad u in dienst van een aannemer Ahmed Majid Ahmed.*

*Hij werkte aan de caravans van het bewakingsbedrijf Sallyport in de wijk Mansour, Bagdad. Hij zorgde voor de elektriciteit, voor leidingen en dergelijke meer. In juli 2013 was u met uw broer op het werk. Uw*

broer kreeg telefoon van zijn vrouw. Ze vertelde dat er mannen thuis langsgesproken waren en haar een envelop met een dreigbrief en kogel overhandigd hadden. De brief was afkomstig van Hezbollah. Deze groepering beschouwden jullie als verraders die de dood verdienen daar jullie met de Amerikanen samenwerkten. U verhuisde in juli 2013 naar uw zus Ayaat in Bayaa, Bagdad. In augustus 2013 vroeg u asiel aan bij de United States Refugee Admissions Program. In januari 2014 reisde u naar Turkije voor een periode van anderhalve maand met de bedoeling er te werken. U vond echter geen werk. U keerde vervolgens terug naar Bagdad. Op 9 september 2014 toen uw moeder onderweg was naar de kinesist kwam ze door een explosie om het leven.

U verliet Irak op 30 juli 2015. U ging met het vliegtuig vanuit Bagdad naar Erbil. U reisde vervolgens verder over land naar Turkije. In de bergen werden jullie tegen gehouden door Syriërs, sympathisanten van de Islamitische Staat. U en de andere vluchtelingen moesten gedurende negen dagen werken voor de smokkelaars om jullie reis te betalen. Jullie werden vervolgens vrij gelaten. U reisde door naar Griekenland en via de Balkanroute bereikte u België op 26 augustus 2015. U vroeg op 28 augustus 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van een aanbevelingsbrief voor Taysier, een kopie van een badge van Taysier, een originele woonstkaart op naam van uw broer, een originele rantsoenkaart, een kopie van een bevestiging van uw asielaanvraag bij het IOM, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort.

## **B. Motivering**

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw daadwerkelijk hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Volgens uw verklaringen zou u in juli 2013 een dreigbrief hebben gekregen omwille van uw werk. Nadat u uw werk in 2013 neerlegde trok u in bij uw zus in de wijk Bayaa. In de periode van juli 2013 tot aan uw vertrek uit Irak in juli 2015 heeft u geen persoonlijke problemen gekend (CGVS p.13). Indien u daadwerkelijk persoonlijk geviséerd zou worden omwille van uw werkzaamheden mag er worden verwacht dat er zich in die periode gebeurtenissen zouden hebben voorgedaan die daar op wijzen. De vaststelling dat dit niet het geval is ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien uw claim dat u reeds in juli 2013 een dreigbrief zou hebben gekregen kan men zich vervolgens de vraag stellen waarom u niet sneller het land verliet. U gevraagd waarom u niet vroeger het land verlaten hebt, antwoordde dat u niet wist waar u naartoe moest gaan (CGVS p.15). U bent in 2014 naar Turkije vertrokken in de hoop er werk te vinden. Dit lukte niet en u keerde vrijwillig terug naar Irak (CGVS p.5). Deze vaststelling ondermijnt uiteraard opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U kende de smokkelroute niet om verder te reizen, zo zegt u (CGVS p.5). Moest u echter daadwerkelijk dienen te vrezen voor uw veiligheid in Irak kan er aangenomen worden dat u naar andere oplossingen zou zoeken en een vrijwillige terugkeer ten alle kost zou vermijden. U deed dit niet. U heeft na uw terugkeer naar Irak bovendien nog meer dan een jaar in Irak geleefd zonder noemenswaardige problemen (CGVS p.13).

Wat betreft de voorgehouden dreigbrief die u in juli 2013 kreeg, kan er aangestipt worden dat u deze niet kan voorleggen. Uw schoonzus zou hem verscheurd hebben, zo blijkt uit uw verklaringen. Meer nog, u noch uw broer hebben het document ooit gezien (CGVS p.14). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet met naam genoemd werd in de dreigbrief. Bovendien zouden de leden van Hezbollah tegen uw schoonzus gezegd hebben de brief aan haar echtgenoot en dus niet aan u te overhandigen. U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat de dreigbrief aan u gericht was.

Volgens uw verklaringen koestert u een vrees voor vervolging omwille van uw werk bij Sallyport. Ook uw werk bij boven vernoemd bedrijf kan echter u niet aannemelijk maken. U werkte immers niet voor het bedrijf zelf maar voor een Iraakse onderaannemer die verantwoordelijk was voor het onderhoud van de caravans van het personeel (CGVS p.11). U kan geen documenten neerleggen waarmee u uw werk bij de Iraakse onderaannemer Ahmed Majed Ahmed kan ondersteunen en in die zin evenmin uw werk op de site van Sallyport (CGVS p.12). U kan zodoende de oorzaak van uw probleem, namelijk uw werk, niet aannemelijk maken.

Verder kan er aangestipt dat u van 2011 tot juli 2013 voor de Iraakse onderaannemer gewerkt zou hebben. U legde het werk neer in 2013 (CGVS p.12). Uw andere collega's en uw baas werkten verder (CGVS p.13). Ook uw broer, die effectief voor Sallyport werkte, legde zijn werk na de voorgehouden dreigbrief niet neer. Ondanks dat uw broer bleef verder werken voor Sallyport heeft hij geen bijkomende persoonlijke problemen gehad (CGVS p.14, p.4). Opnieuw een vaststelling die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw claim dat u omwille van uw werkzaamheden in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u hierom een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast uw vrees voor Hezbollah omwille van uw werkzaamheden verwijst u eveneens naar een vrees gelinkt aan een zekere Abou Sayed Wadih. Deze man zou veel invloed hebben in de regering en tevens een militie leiden. U koestert eveneens angst voor de militie Asaeb Ahl el Haqq. Nu dient er opgemerkt dat u nooit persoonlijke problemen gehad heeft met de man of de militie in kwestie. U stelt dat hij alsook Asaeb veel mensen vermoord en ontheemd hebben. U heeft echter geen concrete aanwijzingen dat u, om wat voor reden dan ook, persoonlijk geviséerd zou worden (CGVS p.16, p.17).

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de dood van uw moeder moet er ter volledigheid worden opgemerkt dat de claim dat uw moeder om het leven kwam bij een aanslag op zich niet kan leiden tot de conclusie dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op geen enkel moment legt u immers een verband tussen deze voorgehouden gebeurtenis en uw persoon.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.

In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces

(ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, woonstkaart en rantsoenkaart zijn louter een aanwijzing voor uw afkomst, nationaliteit en identiteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. De documenten in verband met het werk van uw broer vermogen niet uw persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Ze hebben geen betrekking op uw persoon en tonen op geen enkele wijze aan dat u of uw broer in Irak gevisieerd werden om wat voor reden dan ook. Het document van het United States Refugee Admissions Program is enkel een bevestiging van uw applicatie bij het project aar doet geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de dreigbrief stelt verzoeker:

*“Verzoeker ontving in juli 2013 een dreigbrief van de terroristische organisatie Hezbollah. Verzoeker is niet direct vertrokken omwille van financiële redenen. Toch is verzoeker niet bij de pakken blijven zitten en heeft hij een aanvraag ingediend bij de IOM (zie verhoor CGVS p. 15).*

*Verzoeker kreeg geen respons en besloot dan om naar Turkije te trekken in de hoop daar werk te vinden. In maart 2014 zag verzoeker zich genoodzaakt terug te keren naar Bagdad om de volgende redenen.*

*Ten eerste vond verzoeker geen werk. Ten tweede kon verzoeker niet langer hopen gezien zijn spaarpot leeg liep en het leven in Turkije veel duurder bleek te zijn dan in Irak.*

*Het is pas na 2015 dat een weg naar Europa mogelijk was. In de periode dat verzoeker naar werk zocht in Turkije zag hij ook geen weg naar Europa. Zo waren de smokkelroutes om naar Europa te reizen niet mogelijk.*

*Er dient onderstreept te worden dat verzoeker wel de poging deed om Irak te ontvluchten, maar de omstandigheden dit niet toelieten.*

*Kort voor het verstrijken van de visumdatum keert verzoeker terug naar Irak. Dit was de enige mogelijkheid gezien Irakese vluchtelingen zonder papieren direct gerepatriëerd worden en ook een weigering krijgen om het Turkse grondgebied te betreden voor vijf jaar, voorafgaand een gevangenisstraf van twee maanden.*

*Het klopt dat de dreigbrief werd overhandigd aan de schoonzus van verzoeker. Toch was dit een rechtstreekse dreiging. Verzoeker en zijn broer werkten voor hetzelfde bedrijf. Verzoeker onrechtstreeks bij de Iraakse onderaannemer en zijn broer direct bij de Amerikaanse Sallyport firma.*

*Na de dreiging had de broer van verzoeker het geluk om wel een respons te krijgen van IOM en reisde zo naar de Verenigde Staten van Amerika op 18 augustus 2016. Verzoeker kon onmogelijk in zijn huis blijven en trok naar zijn zus Ayaat.”*

Aangaande de collega's van verzoeker stelt verzoeker:

*“Het klopt niet dat de broer van verzoeker Irak niet verliet omwille van de dreigbrief. De broer van verzoeker is inderdaad blijven werken tot hij mocht vertrekken naar de Verenigde Staten van Amerika via het IOM oftewel International Organization for Migration.*

*Dit had een prijs. Omdat de familie Al S. zich niet kon veroorloven om zonder werk te zitten besloot de broer van verzoeker om te blijven werken, maar zijn gezin om de drie à vier maanden te bezoeken.*

*Zoals boven vermeld trok verzoeker naar Turkije en later naar zijn zus.*

*Wat betreft de andere collega's kan verzoeker daar niks over verklaren. Door zijn afwezigheid weet hij ook niet wie wel en wie niet gebleven is.”*

Aangaande de dood van de moeder van verzoeker voert verzoeker aan:

*“Het Commissariaat-generaal betreurt de dood van de moeder van verzoeker, maar ziet geen causaal verband met de problemen van verzoeker.*

*Verzoeker heeft verklaard dat zijn moeder gestorven is tijdens een explosie in september 2014.*

*Dit heeft inderdaad niks te maken met de dreigbrief die verzoeker kreeg omwille van zijn werk bij een Amerikaans bedrijf, doch is dit de realiteit waar alle bewoners van Bagdad mee te maken hebben.*

*De verzoeker kan de explosie op datum van 8 september 2014 aantonen door middel van een krantenartikel (zie stuk 5).*

*Dit is willekeurig geweld in zijn puurste vorm.”*

Verzoeker argumenteert tevens uitgebreid, aan de hand van rechtspraak en landeninformatie, dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de inhoud van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verweerder brengt op 7 december 2016 een aanvullende nota bij. Deze nota bevat de volgende nieuwe elementen: *“COI Focus, Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad, Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016 en een document van UNHCR, *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 14 november 2016.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij

in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker houdt voor dat er in juli 2013 een dreigbrief, afkomstig van Hezbollah, werd afgegeven omdat hij samenwerkte met de Amerikanen. Omtrent deze dreigbrief motiveert de bestreden beslissing: *"Volgens uw verklaringen zou u in juli 2013 een dreigbrief hebben gekregen omwille van uw werk. Nadat u uw werk in 2013 neerlegde trok u in bij uw zus in de wijk Bayaa. In de periode van juli 2013 tot aan uw vertrek uit Irak in juli 2015 heeft u geen persoonlijke problemen gekend (CGVS p.13). Indien u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd zou worden omwille van uw werkzaamheden mag er worden verwacht dat er zich in die periode gebeurtenissen zouden hebben voorgedaan die daar op wijzen. De vaststelling dat dit niet het geval is ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

*Gezien uw claim dat u reeds in juli 2013 een dreigbrief zou hebben gekregen kan men zich vervolgens de vraag stellen waarom u niet sneller het land verliet. U gevraagd waarom u niet vroeger het land verlaten hebt, antwoordde dat u niet wist waar u naartoe moest gaan (CGVS p.15). U bent in 2014 naar Turkije vertrokken in de hoop er werk te vinden. Dit lukte niet en u keerde vrijwillig terug naar Irak (CGVS p.5). Deze vaststelling ondermijnt uiteraard opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U kende de smokkelroute niet om verder te reizen, zo zegt u (CGVS p.5). Moest u echter daadwerkelijk dienen te vrezen voor uw veiligheid in Irak kan er aangenomen worden dat u naar andere oplossingen zou zoeken en een vrijwillige terugkeer ten alle kost zou vermijden. U deed dit niet. U heeft na uw terugkeer naar Irak bovendien nog meer dan een jaar in Irak geleefd zonder noemenswaardige problemen (CGVS p.13).*

*Wat betreft de voorgehouden dreigbrief die u in juli 2013 kreeg, kan er aangestipt worden dat u deze niet kan voorleggen. Uw schoonzus zou hem verscheurd hebben, zo blijkt uit uw verklaringen. Meer nog, u noch uw broer hebben het document ooit gezien (CGVS p.14). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet met naam genoemd werd in de dreigbrief. Bovendien zouden de leden van Hezbollah tegen uw schoonzus gezegd hebben de brief aan haar echtgenoot en dus niet aan u te overhandigen. U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat de dreigbrief aan u gericht was."*

Verzoekers verwijzing naar zijn inspanning om via IOM naar de Verenigde Staten te trekken en de financiële moeilijkheden in Turkije zijn geen vergoelijking voor zijn handelwijze die duidelijk te kennen geeft dat zijn vertrek uit Irak niet is ingegeven door vluchtelingenrechtelijke motieven. De vaststelling dat verzoeker na een eerste vertrek (dat zich tevens geruime tijd situeert na ontvangst van de dreigbrief) uit Irak vanuit Turkije in 2014 terugkeerde naar Irak is een duidelijke aanwijzing dat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging heeft. Dienaangaande stelt de bestreden beslissing terecht: *"Moest u echter daadwerkelijk dienen te vrezen voor uw veiligheid in Irak kan er aangenomen worden dat u naar andere oplossingen zou zoeken en een vrijwillige terugkeer ten alle kost zou vermijden."* Na zijn terugkeer uit Turkije heeft verzoeker zonder verdere noemenswaardige problemen in Irak verbleven, hetgeen een verdere aanduiding is dat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging heeft. Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk dat de dreigbrief aan hem was gericht aangezien hij verklaarde dat hijzelf niet met naam werd genoemd en het daarenboven een brief betrof die werd afgegeven aan de vrouw van verzoekers broer.

Ingevolge voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij Irak verliet omwille van een dreigbrief die dateert van 2013. De voormelde motiveringen vinden steun in het dossier en worden door de Raad overgenomen.

De bestreden beslissing stelt verder:

*"Volgens uw verklaringen koestert u een vrees voor vervolging omwille van uw werk bij Sallyport. Ook uw werk bij boven vernoemd bedrijf kan echter u niet aannemelijk maken. U werkte immers niet voor het bedrijf zelf maar voor een Iraakse onderaannemer die verantwoordelijk was voor het onderhoud van de caravans van het personeel (CGVS p.11). U kan geen documenten neerleggen waarmee u uw werk bij de Iraakse onderaannemer Ahmed Majed Ahmed kan ondersteunen en in die zin evenmin uw werk op de site van Sallyport (CGVS p.12). U kan zodoende de oorzaak van uw probleem, namelijk uw werk, niet aannemelijk maken.*

*Verder kan er aangestipt dat u van 2011 tot juli 2013 voor de Iraakse onderaannemer gewerkt zou hebben. U legde het werk neer in 2013 (CGVS p.12). Uw andere collega's en uw baas werkten verder (CGVS p.13). Ook uw broer, die effectief voor Sallyport werkte, legde zijn werk na de voorgehouden*



*dreigbrief niet neer. Ondanks dat uw broer bleef verder werken voor Sallyport heeft hij geen bijkomende persoonlijke problemen gehad (CGVS p.14, p.4). Opnieuw een vaststelling die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt."*

Verzoekers verweer inzake de actuele situatie van zijn broer, alsook diens houding voor zijn vermeende vertrek met IOM, doet geen afbreuk aan de voormelde motiveringen aangezien dit beweringen betreffen die op geen enkele wijze worden gestaafd.

Inzake de dood van zijn moeder beaamt verzoeker dat deze calamiteit vreemd is aan de dreigbrief. De stelling dat dit de realiteit aantoonde in Bagdad is niet afdoende om op basis van dit element een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

De bestreden beslissing stelt:

*"Naast uw vrees voor Hezbollah omwille van uw werkzaamheden verwijst u eveneens naar een vrees gelinkt aan een zekere Abou Sayed Wadih. Deze man zou veel invloed hebben in de regering en tevens een militie leiden. U koestert eveneens angst voor de militie Asaeb Ahl el Haqq. Nu dient er opgemerkt dat u nooit persoonlijke problemen gehad heeft met de man of de militie in kwestie. U stelt dat hij alsook Asaeb veel mensen vermoord en ontheemd hebben. U heeft echter geen concrete aanwijzingen dat u, om wat voor reden dan ook, persoonlijk geviséerd zou worden (CGVS p.16, p.17)."*

Verzoeker voert geen verweer tegen deze motivering die derhalve door de Raad wordt overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

*"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."*

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten.

Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS